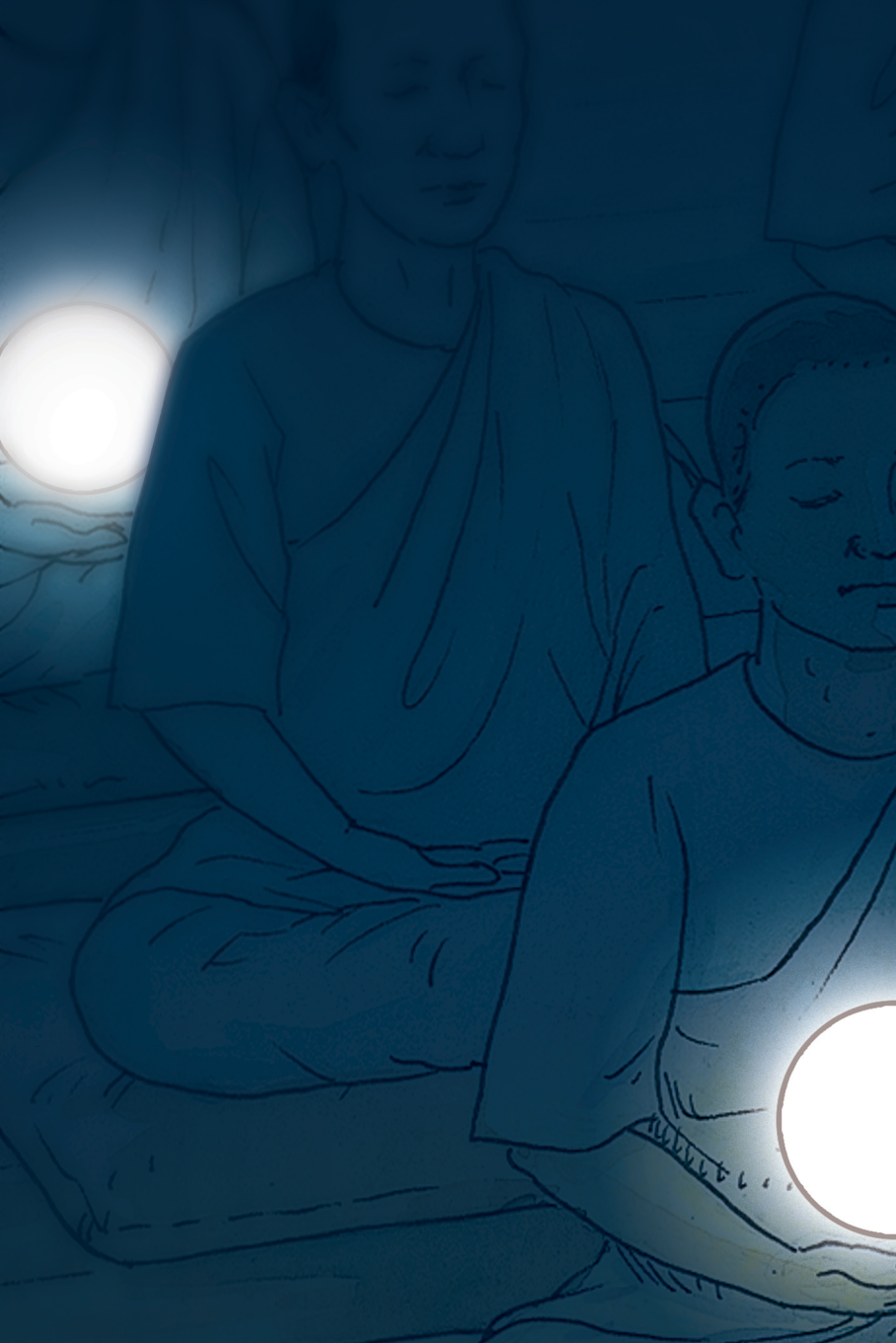

เมื่อดวงธรรมหายไป

ในช่วงแรก ๆ ที่คุณยายอยู่ในโรงงานทำวิชา ท่านเล่าว่าพระเดชพระคุณหลวงปู่ยังไม่ได้สอนอะไร เพียงแต่ให้นั่งวางใจนิ่ง ๆ เฉย ๆ เท่านั้น ประกอบกับเวลานั้นคุณยายไม่สบายพอดี ก็พลอยทำให้ดวงธรรมที่เคยเห็นชัดใส่นั้นเลือนหายไปโดยไม่ทราบสาเหตุ เมื่อคุณยายหลับตาแล้วก็เห็นแต่ความมืดมิด ไม่เห็นความสว่างเหมือนเดิม แต่ก็ยังรู้สึกมีความสุขกับการนั่ง หลวงพ่อเคยถามคุณยายว่ารู้สึกอย่างไร ท่านตอบว่า

...เมื่อดวงธรรมหายไป...

ท่านไม่หวั่นไหว ท่านรู้สึกเฉยๆ และมั่นใจว่าในไม่ช้า ก็จะได้เห็นเหมือนเดิม และเมื่อถึงเวลาที่พระเดช พระคุณหลวงปู่ถามคำถามนักศึกษาวิชาธรรมกาย ในโรงงานทำวิชา ท่านจะถามเรียงทีละคน ซึ่งผู้ที่ จะตอบคำถามพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ ต้องเห็นธรรมะ ภายในชัดแจ่มทีเดียว แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ คงทราบว่าคุณยายยังไม่พร้อม เมื่อถึงลำดับที่คุณยาย จะต้องตอบคำถาม ท่านก็จะข้ามไป

เมื่อเวลาล่วงผ่านไปได้ 2-3 วันแล้ว คุณยาย ก็ยังคงนั่งอยู่กับความมืด แต่ท่านก็รู้สึกเบาสบาย คล้ายกับอยู่ในที่โล่งกว้างเวลากลางคืน ท่านไม่ได้คิด อะไรนอกจากวางใจสบายอยู่ในความมืด สำหรับผู้ที่ เคยเห็นความสว่าง แต่อยู่ๆ ดวงธรรมหายไป ยิ่งนั่ง อยู่ใกล้พระเดชพระคุณหลวงปู่ ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

...เมื่อดวงธรรมหายไป...

และหมู่คณะผู้รู้เห็นทั้งหลายในโรงงานทำวิชาแล้ว
ยังสามารถทำความรู้สึกนึกเฉยเป็นปกติท่ามกลาง
ความมืดของใจได้ ถือว่าไม่ธรรมดา

ครั้นถึงวันที่ 4 ของการปฏิบัติธรรมในโรงงาน
ทำวิชา ขณะที่พระเดชพระคุณหลวงปู่เดินขึ้นบันไดมา
แผ่นไม้ที่ท่านเหยียบส่งเสียงดัง “เอี้ยด เอี้ยด”
ในเวลานั้นคุณยายกำลังวางใจนิ่งเฉยอยู่ในความมืด
แล้วใจของท่านก็เกิดตกศูนย์ลงไป ณ กลางกาย
ทันใดนั้นดวงธรรมใสกระจ่างก็ผุดขึ้นมาสว่างไสวดังเดิม
ท่านบอกว่า “พอเราทำใจสบายๆ เต็มวาก็กลับมาเห็น
ได้ใหม่” ที่ท่านพูดดังนี้ก็เพราะธรรมะและดวงธรรม
เป็นสิ่งที่มิได้อยู่ในตัวของเรา เมื่อเราวางใจถูกส่วนแล้ว
ย่อมเข้าถึงได้อีกครั้ง

